

PREDICĂ LA DUMINICA

A VI-A DIN POST

Duminica Floriilor

Osana, bine este cuvântat cel ce vine întru numele DOMNULUI, Împăratul lui Israel! (Ioan XII, 13)

Frați creștini,

Toată temelia credinței noastre creștinești stă pe convingerea nestrămutată că Cel ce a pățimit, s-a răstignit și a murit pe Cruce între doi tâlhari pe dealul Golgotei a fost Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Mântuitorul lumii. El a făcut aceasta din dragoste mare pentru noi și de bună voie, ca să ne mântuiască. Am auzit în Sfânta Biserică cum s-a întrupat, cum s-a născut într-o peșteră sărmană în frig, cum a propovăduit și mai ales mulțimea minunilor pe care le-a făcut ca să arate poporului Său cu cuvântul și cu fapta că El este cel vestit de prooroci - Mesia, Izbăvitorul.

Astăzi îl vedem intrând în Ierusalim ca un Împărat biruitor călare pe un asin smerit și blând. El vine să îplinească cele spuse de prooroci; Iisus vine să se facă cunoscut poporului, împlinind în chipul acesta cele spuse de proorocul Zaharia la cap. IX, 9: "Nu te teme, fiica Sionului, că iată, Împăratul tău vine, blând șezând pe mânzul asinei!" Iisus intră ca un Împărat biruitor în Ierusalim, așa cum altădată se întorceau victorioși împărații David și Solomon.

În vremea de demult era obiceiul ca împărații care se întorceau victorioși din lupte să fie întâmpinați de oameni care le ieșeau înaintea cu stâlpi de finic în mâinile lor, arătându-le

astfel cinste pentru biruința lor. După acest obicei au ieșit și înaintea Domnului Hristos, întâmpinându-L ca pe un Împărat biruitor. Dar ce biruise Domnul Hristos de i se făcea o astfel de primire? El biruise moartea, căci a înviat pe fiul văduvei din Nain, pe fiica lui Iair și mai ales pe Lazăr care fusese mort de patru zile și a cărui pomenire s-a făcut ieri.

Iisus biruise iadul și pe demonii care străjuiau acolo, pe cei pe care-i izgonise din oameni atunci când îi tămăduise, Iisus străbătea Palestina, luminând sufletele și vindecând bolnavii, pretutindeni făcând numai bine. Popoarele, încântate de învățătura Sa și mișcate de binefacerile Sale, se îngrămădeau în jurul Său, voind de multe ori să-L proclame împărat. Iisus a fugit întotdeauna de această cinste; alta era împărăția pe care El voia s-o întemeieze pe pământ; o împărăție cu totul duhovnicească și veșnică, nu pământească și vremelnică cum doreau evreii.

O dată cu intrarea în Ierusalim a Domnului, El a fost recunoscut în mod public ca Împărat și Mesia - trimisul lui Dumnezeu. Se apropia Paștele când adevăratul Miel trebuia să fie jertfit în locul mielului care îl preînchipuise până atunci. Iisus se apropia de Ierusalim, locul unde avea să fie jertfit, acolo unde a murit de bună voie pentru mântuirea lumii. Era în cel din urmă an al vieții Sale pământești. După multele minuni pe care le făcuse, acum se întorcea pentru cea din urmă oară la Ierusalim.

Vineri seara înainte de duminica stâlpărilor ajunge în Betania, unde mai înainte înviase pe Lazăr cel mort de patru zile. Se hotărî să petreacă acolo sâmbăta aceea, în casa lui Lazăr și a surorilor lui, Marta și Maria. S-a sărbătorit venirea Mântuitorului acolo, seara, printr-o cină mare. Locuitorii din Betania au ținut să mulțumească lui Iisus pentru minunile săvârșite în orașul lor, pregătind o cină bogată, cu multă solemnitate, în casa lui Simon, pe care-l vindecase de lepră.

La această cină a luat parte și Lazăr cu surorile lui. Toată această manifestație de iubire pentru Iisus a fost ca o palmă pe obrajii cărturarilor și fariseilor care hotărâseră să-L omoare atât pe Iisus, cât și pe Lazăr. Era obiceiul ca, la începutul mesei, picioarele oaspeților să fie spălate într-o apă parfumată. Maria, sora lui Lazăr, plină de credință și dragoste sfântă către Mântuitorul, a luat un vas plin cu mir de nard de mult preț, a intrat în sala unde fusese pregătită cina și, turnând mirul pe capul și picioarele Mântuitorului, le-a șters cu părul capului ei, apoi a spart vasul, înțelegând că totul s-a sfârșit și că această cină va fi un fel de adio, Mântuitorul nemaiprimind de aici înainte din partea oamenilor un astfel de omagiu.

Răutatea și pizma din Iuda Iscarioteanul au izbucnit îndată, zicând: Pentru ce nu s-a vândut acest mir pe 300 de dinari și să se fi dat săracilor?" Răutatea lui Iuda nu putea să rămână fără răspuns din partea Domnului care i-a zis: "Lăsați-o pe dânsa, de ce o supărați, că bun lucru a făcut cu Mine. Pe săraci pururea îi aveți cu voi, iar pe Mine nu mă aveți întotdeauna. Vărsând ea acest mir pe trupul Meu, spre îngroparea Mea a făcut aceasta" sau, cu alte cuvinte: "Prietene, potolește-ți mânia puțin, să nu-ți pară rău de această ultimă

mărturie de respect și iubire ce-Mi arată această femeie, pentru că pregătește înmormântarea Mea. Dacă tu crezi că ai dreptul să mă vinzi, lasă acestei femei dreptul de a mă îmbălsăma”.

Am văzut dar că această cină de recunoștință din Betania se termină prin trădare, căci Iuda Iscarioteanul a găsit prilejul să meargă și să-L vândă pe 30 de arginți. Era acum și voia lui Dumnezeu ca Fiul Său să meargă la moarte în triumf. În această vreme, Ierusalimul era plin de evrei și de străini veniți din lumea întreagă de sărbătoarea Paștelui. Toți se întrebau dacă Iisus va veni de Paști în cetatea sfântă.

Auzind că este în Betania, mulți s-au dus acolo ca să-l vadă pe Iisus și pe Lazăr, pe care-l înviase din morți și pentru care mulți credeau în El, printre aceștia fiind și unii din marii poporului. Lucrul acesta supăra mult pe membrii sinedriului, arhieriei și farisei, dar mai cu seamă saducheii, care nu credeau în învierea morților. Toți aceștia se sfătuiră ca să-l omoare și pe Lazăr, pe care îl înviase Iisus din morți, și să nu se mai pomenească de învierea lui, iar poporul să stea în întunericul necunoștinței, al necredinței, ascultând de niște farisei îngâmfați și orbi.

Din Betania se răspândi vestea în Ierusalim că a doua zi, adică în ziua pe care noi o numim "Duminica Floriilor", Iisus va intra în orașul Ierusalim. Această veste puse în mișcare poporul și toți se pregătiră să-L primească. Iisus părăsi locuința prietenului Său Lazăr, unde lăsa pe prea iubită Sa Maică îndurerată și cu lacrimi în ochi, care îi spusese Fiului său, că sufletul ei de mamă presimte o mare durere și nenorocire pentru El și-l rugase să nu se ducă la Ierusalim. Domnul îi spuse: "Prea iubită Mea Maică, a venit ceasul și trebuie să merg". După ce o încredință celor două surori Marta și Maria, le spusese să vină vineri cu toate la Ierusalim. Plecă apoi cu ucenicii Săi și veni în Betfaghe, la muntele Măslinilor, la 2 km distanță de Ierusalim.

În acest loc se păstrau mieii care erau rânduiți pentru jertfe și de aici, cu patru zile mai înainte de Paști, îi aduceau la templu împodobiți cu panglici și cu flori ca să fie jertfiți. Pentru aceasta și Iisus a trecut prin acest loc, ca să le arate și lor și nouă și să credem cu adevărat că El însuși este victima cea adevărată, mielul care trebuia să fie jertfit pentru mântuirea lumii. El este cu adevărat MIELUL pascal, al cărui sânge va împăca cerul cu pământul.

În legea veche era obiceiul ca în ziua aceasta de duminică să fie căutat mielul care trebuia sacrificat de Paști. Anul acesta nu mai era nevoie să se ducă să-l caute, căci el venea blând și umilit ca să se dea de bună voie. Când era pe muntele Măslinilor, entuziasmul poporului crescuse. Mulțimea alerga înaintea lui Iisus, purtând în mâini stâlپări de finic și cântând în cor: "Osana Fiul lui David, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului, osana întru cei de sus."

Cuvântul: "Osana", înseamnă "mântuiește", adică mântuiește-ne, Fiul lui Dumnezeu, mântuiește-ne, Fiul lui David, scapă-ne pe toți de vrăjmașii diavoli, scapă-ne de păcate,

scapă-ne de rătăcire, luminează-ne ochii sufletului și ne mântuiește din robia patimilor. De aceea oamenii plini de bucurie își așterneau veșmintele pe cale, alții tăiau ramuri de copaci și le așterneau pe jos. Mulți dintre ei fuseseră martori la minunea învierii lui Lazăr și mare le era bucuria căci văzuseră cu ochii lor pe Lazăr viu și stând la masă cu Iisus după înviere. De aceea strigau Osana și laudau pe Mântuitorul.

Prin această mulțime se găseau și vrăjmașii de moarte ai lui Iisus, ai Domnului, care încercaseră să facă pe ucenici să tacă, dar n-au reușit. De aceea acești iudei pizmași se apropiară de Iisus și-I ziseră: "Spune ucenicilor Tăi să tacă, Învățătorule!" Iisus le răspunse cu glas profetic: "Zic vouă, că dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga", adică, când frica va închide gura ucenicilor, stâncile din Golgota se vor despica și vor vesti astfel dumnezeirea Celui răstignit.

Când apostolii vor fi prizoniți în Ierusalim și nu vor putea să propovăduiască pe Învățătorul lor, atunci pietrele templului și ale cetății vor cădea sub loviturile romanilor și vor adevăra răzbunarea și dreptatea Fiului lui Dumnezeu, El care a fost disprețuit de ei și așa va fi în toate vremurile. Când apostolii, preoții lui Iisus, vor tăcea și se vor da la o parte de frică, vor interveni puterile îngerești și se vor dezlănțui asupra omenirii pedepse și urgii care mai de care mai grozave și mai feroase.

Mergând Domnul Iisus împresurat de popor în cântece de osanale, a ajuns aproape de cetate. Primirea era atât de frumoasă încât veselia și bucuria se citeau pe fețele tuturor, numai Iisus parcă nu auzea și nu simțea nimic. Sufletul Lui era întristat, o tristețe grozavă îi apăsa toate mădularele Lui. Privește lung din vârful unui deal spre orașul Ierusalim care era strălucit de razele soarelui și arăta mai frumos ca oricând.

În tristețea Sa, s-a oprit puțin și a început să plângă pentru cetatea Ierusalimului zicând: "O, Ierusalime, Ierusalime, dacă ai fi cunoscut și tu măcar în această zi cele ce sunt spre pacea ta!" Dar un văl negru îți acoperă fața ta și nu vezi. O, Ierusalime, Ierusalime, vor veni zile peste tine când vrăjmașii te vor înconjura cu șanțuri și te vor strânge în toate părțile, prăbușindu-te la pământ pe tine și pe copiii tăi, și nu vor lăsa piatră pe piatră să nu fie dărâmată, pentru că n-ai cunoscut vremea certării tale!"

Domnul vorbea despre osândirea cetății Ierusalimului și distrugerea ei de către romani curând, atunci când evreii vor fi luați ca sclavi și împrăștiați pe toată fața pământului. Înconjurat de ucenici și de popor în strigăte de osanale, astfel înainta Iisus spre templul din Ierusalim. Străinii întrebau zicând: "Cine este acesta care e primit ca un împărat cu ramuri de finic în mâini?" Mulțimea răspundea: "Acesta este Iisus, Profetul din Nazarethul Galileii".

Fariseii și cărturarii înfuriați vorbeau între ei și ziceau: "Vedeți că nimic nu folosim, iată că dacă îl mai lăsăm mult, toată lumea va crede și va merge după El". Astfel turbau de invidie și răutate, în timp ce Mântuitorul era condus în cel mai mare triumf prin mijlocul Ierusalimului.

Când a început să urce treptele templului, L-a întâmpinat o mulțime de copii, cu cântece, strigând: "Osana, Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu, mântuiește-ne, Împărate al lui Israel".

Arhieriei și fariseii fierbeau de invidie și ziceau Mântuitorului: "Auzi ce spun aceștia?" Iisus le răspunse: "Au n-ați citit niciodată ce zice Scriptura, că din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă?!" După ce a intrat în templu, au venit la dânsul orbii, șchiopii, toți bolnavii și l-a vindecat.

Înainte de moartea Sa, blândul și bunul Iisus, plin de milă, tămăduiește atâția nenorociți în fața mulțimii adunate și a vrăjmașilor Lui care căutau să-L omoare. Prin aceste minuni, El le adeverește încă o dată că este Fiul lui Dumnezeu, este Mesia cel prevestit de proroci. Ei erau orbiți însă de păcatul invidiei, al mândriei, iar răutatea stăpâna sufletul și toată ființa lor. De aceea căutau numai pricină de ceartă și cum să-L prindă în cuvânt ca să găsească motive de a-l omorî și răstigni pe Cruce. Astfel a fost primit Iisus în Ierusalim de mulțimea poporului cu cea mai mare bucurie, ca un Împărat blând și dătător de pace, ca un biruitor al morții, al iadului și al demonilor.

Nu toți L-au primit așa. Fariseii și cărturarii, preoții cei mai de seamă și saducheii cei necredincioși L-au primit cu insulte, L-au primit cu dușmănie, cu invidie și cu ură de moarte. Să cercetăm și noi adâncul sufletului nostru și să vedem în care ceată ne aflăm astăzi, la intrarea Domnului în Ierusalim? În ceata celor care și-au dezbrăcat hainele și le-au așternut pe jos ca să treacă Iisus peste ele, în această mulțime plină de bucurie și veselie care purta ramuri de finic în mâini și plină de credință striga: "Osana, Fiul lui David, mântuiește-ne, Împăratul lui Israel?!" – sau ne găsim printre cărturarii și fariseii mândrii și îngâmfați, printre cei invidioși și răutăcioși, iubitori de păcate și corupții, vicioși și hulitori, putrezi de păcate până în măduva oaselor.

Intrarea Domnului în Ierusalim mai înseamnă și intrarea Lui în cetatea sufletelor noastre, în inima noastră, în viața noastră. Pentru aceasta se cuvine să dezbrăcăm și noi veșmintele noastre, adică păcatele noastre, să ne aruncăm la picioarele Mântuitorului. Să ne dezbrăcăm de omul cel vechi și de toate legăturile păcatelor, de toate patimile și deșertăciunile omenești, de toate vorbele cele rele și murdare. Să lăsăm răutatea, care este așa de mare în lume, să lăsăm hulele, drăcuielele, desfrânările și avorturile, vrăjile, descântecurile și toate păcatele să le aruncăm de la noi și să ducem și noi Stăpânului Hristos stâlpare de fapte bune.

În loc de mir, ca Maria, sora lui Lazăr, să-i aducem lacrimile noastre, lacrimi vărsate cu căință pentru păcatele noastre și mai ales să plângem în săptămâna aceasta ce urmează, a Sfințelor Patimi, că și noi suntem vinovați de suferințele cele grele și de moartea Stăpânului nostru Hristos. Să plângem că fiecare din noi am dat o lovitură de bici în spatele Lui; o vorbă murdară, un cuvânt rău, o înjurătură, au fost ca un scuipat aruncat în fața Lui din partea noastră. Cu toată căința și umilința să plângem și să-l cerem iertare, făgăduind că nu vom mai face niciodată.

Iată de ce trebuie să plângem, pentru că și noi L-am răstignit și L-am chinuit cu păcatele noastre pe Fiul lui Dumnezeu. Noi l-am pus cunună de spini, noi l-am bătut piroane în mâini și picioare, noi am străpuns coasta cu sulița, prin necredința noastră, prin neascultarea noastră, mândria și păcatele noastre.

Într-o țară îndepărtată cetățenii s-au răsculat împotriva regelui lor. Atât erau de furioși împotriva lui, că după ce l-au dat jos de pe tron voiau să-i ia viața. Bietul rege, îngrozit de furia și răutatea lor, fuge din palat, iese ca un necunoscut în oraș, fiindcă își schimbase hainele cele prețioase cu unele vechi, numai zdrențe, și umbla de acum singur toată noaptea prin oraș; mai despre ziuă ajunge la țărmul mării și ostenit de atâta trudă, se așează pe o piatră ca să răsuflă puțin. Întristat de necazul venit pe capul lui și de supărarea pierderii împărăției sale, stă și se gândește la nenorocirea lui. Pune fața între mâini și plânge cu amar.

Vrăjmașii cei neînduplecați, care voiau cu orice preț să-l omoare, au ajuns la țărmul mării, îl văd de departe, îl recunosc și aleargă furioși cu săbiile în mâini să-i ia viața; se pornesc asupra lui cu toată mânia să-i soarbă sângele. Dar când s-au apropiat de el și l-au văzut în hainele acelea vechi și rupte, fără nici o mângâiere de nicăieri, fără mantia împărătească, fără coroana și podoabele împărătești și mai ales când l-au văzut udând pământul cu lacrimi amare, s-au oprit ticăloșii din mânia lor; s-au oprit și s-au înduioșat, au început să-l mângâie cu cuvinte bune, ridicându-l de la pământ; au căzut în genunchi înaintea lui și au început să-și ceară iertare pentru ce i-au făcut. L-au luat apoi împreună cu ei în cetate, l-au suit din nou pe tron și i-au jurat ca în viitor să-i slujească cu toții cu credință și ascultare, că nu vor mai face niciodată relele pe care i le-au făcut.

Așa este și cu Împăratul nostru, Împăratul cerului și al pământului, Iisus Hristos, în numele căruia ne-am botezat și a cărui Împărăție nădăjduim s-o moștenim. În starea aceasta jalnică L-au adus păcatele noastre, căci El a lăsat Împărăția cerului și a venit la noi ca să ne salveze; El pentru noi a plâns și a suspinat. El pentru noi a primit bătăi, a fost dezbrăcat de hainele Sale, lovit cu bice, încoronat cu coroană de spini, însetat și nemâncat, cu inima sfâșiată de durere. Oare nu trebuie să facem și noi ca acei cetățeni din istorioară care s-au umilit și cu lacrimi în ochi au început să-și ceară iertare? Oare nu trebuie să zicem și noi cu inima zdrobită la spovedanie: "Iisuse, Mântuitorul meu, drept este ca Tu să stai pironit pe cruce, iar eu să stau în păcatele desfrânării? Drept este ca Tu să porți cununa de spini pe cap, iar eu să stau cu atâtea gânduri rele și murdare în capul meu? Drept este ca Tu să stai cu rana deschisă în coastă, iar eu să țin dușmănie împotriva aproapelui meu? Tu să stai cu mâinile și picioarele pironite, iar eu să umblu în căile pierzării?"

Trupul Tău curat este distrus de bătăi, iar eu stau cu trupul pângărit de atâtea păcate. Mie se cade să țin în spate crucea aceasta, Iisuse! Eu să sufăr atâtea patimi, eu să sufăr moartea grea, că aceasta merit pentru păcatele mele! Dacă nu pot să mor pentru Tine, cel

puțin să mă pocăiesc pe cale. Dacă nu pot să vărs sângele meu, să vărs șiroaie de lacrimi ca să arăt și eu cât de puțină dragoste pentru Tine.”

Aceasta să zicem, precum și altele multe și să-l jurăm credință și ascultare de aici înainte, ca și cetățenii aceia împăratului lor. Să-L luăm pe Scumpul nostru Mântuitor și să-L așezăm pe scaunul inimii noastre ca să împărățească întru noi. Sfânta Biserică, în săptămâna aceasta ce vine, ne înlesnește acest lucru, ne pune în față pe Împăratul Slavei, Împăratul cerului și al pământului, pe Salvatorul nostru. Ni-L pune în față bătut, chinuit și răstignit pe cruce, iar noi cu lacrimi să ne mărturisim păcatele, să recunoaștem toate nelegiuirile noastre înaintea Lui cu hotărâre temeinică de a nu mai face. Să-L luăm prin Sfânta Împărtășanie, să-L așezăm în scaunul inimii și al sufletului nostru păstrându-L și ascultându-L în toate zilele vieții noastre, ca să fim cu El și El cu noi în veci de veci.

Rugăciune

O, Doamne Iisuse Hristoase, Împăratul noului Israel, vezi starea noastră în care ne găsim. Iată-ne loviți din toate părțile de-o mulțime de rele. Suntem orbi, luminează-ne, suntem nestatornici și slabi, întărește-ne. Ajută-ne să nu Te mai întristăm prin păcatele noastre.

Ferește-ne ca nu cumva astăzi să strigăm "Osana", iar mâine să zicem ca vrăjmașii Tăi: "Să se răstignească". Ferește-ne, Stăpâne, ține-ne mintea întreagă. Tu ești Dumnezeu nostru, Împăratul și Părintele nostru și pe Tine Te vrem și Te iubim și Ție să-Ți slujim acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.